

Q

Venècia

AGUSTÍ FANCELLI

Que diu que no ens hi volen a la seva Bialla? Vos-tès mateixos, però farien bé de repensar-s'ho perquè gent com nosaltres no en trobaran a dojo. Potser n'hi ha d'altres, de tribus, que es passen dos anys esbatussant-se a propòsit de quins artistes hi han d'anar i quins no, però no són tan pròdigues com la nostra. Vos-tès només hauran de parar taula, la resta corre a càrrec nostre. No els han dit que quan anem de promoció pel món se'ns afluixa el talonari? Sense anar més lluny, a Frankfurt hi hem deixat 12 milions d'euros, que es diu aviat. I això no és tot. Inclòs en el preu hi van els dos anys següents a l'esdeveniment que ens passem repetint-nos que l'operació ha estat un èxit. Un xollo, senyors. Què diuen, que vostès només conviden estats? Però si gairebé ho som, d'estat, gent de Déu, facin-se un moment els distrets i no ho hauran de lamentar.

A més, ja tenim al cap l'obra que podríem fer per tots vostès. Seria una *performance* sobre com es gestionen a Catalunya els esdeveniments internacionals. En primer lloc, sortirien uns senyors amb un llapis que anirien posant i treient artistes de la llista, aquest sí, aquest no, fins a crear un mal *rollo* colossal. Això, per fer ambient, ens surt de meravella. Després vindria el desembarcament massiu a la Laguna. Ja poden anar tancant el Harry's Bar, que no els quedaran *bellinis* i *risotti* per a tants assadegats i afamats com els enviarem. D'aquí ja passarem a una de les nostres especialitats més preuades: la gran coral del triomf col·lectiu. I tots cap a casa, felïços com anissos.

Però la festa encara no s'haurà acabat. Falten els focs artificials un cop desmuntada la parada. Com ara què? Doncs posin per cas que el màxim responsable polític de l'excursió declara que el Consell de Seguretat de l'ONU ha convidat Catalunya a formar-ne part amb veu i vot. No és veritat, però ell no ho sap, ho diu perquè li ha dit un segon. Aquest reconeixera que s'ha passat de frenada endut per l'eufòria i presentarà la dimissió, però el primer no li acceptarà perquè, argumentarà, el segon ha estat el veritable artífex de l'èxit. No els sembla que ni el seu Goldoni hauria estat capaç d'escriure un guió més fi? Som la pera, senyors, no ho dubtin ni un moment.

Reportatge

Dibuix del *Coprinus Comatus*, amb les anotacions corresponents, realitzat per Josep Ribot.

L'aquarel·lista boletaire

El pintor català Josep Ribot va deixar una de les millors col·leccions d'il·lustracions de fongs de tot el món

GERARD BAGUÉ

La històrica i inesgotable passió per la micofília dels micòfags catalans acostuma a adquirir tons veritablement obsessius en el moment crucial de la recerca: ja sigui a l'hora de gratar els boscos sense contemplacions o a la de gratar-se la butxaca per adquirir a preu d'or uns rovellons amb l'inconfusible regust de la terra. En la història de les nostres obsessions micofíliques mereix un capítol a part la tasca ingent i excepcional de l'il·lustrador Josep Ribot i Calpe (Barcelona, 1888-1974). Ribot no trobava la delectança en el moment eufòric de la troballa del bolet o en el postergat i sublim del tast, sinó en la pacient i meticulosa reproducció pictòrica, a mida natural i màxima fidelitat, de

totes i cadascuna de les diverses varietats dels fongs. Aquest treball sistemàtic, de gran valor científic, el va obsedir els darrers anys de la seva estimable carrera de dibuixant i pintor, complerta ja la seixantena. Els seus dibuixos, que han servit per il·lustrar prestigioses publicacions sobre bolets, constitueixen una de les millors col·leccions naturalistes de micologia de tot el món pel seu grau de rigor, precisió i elevada sensibilitat artística.

El nét del dibuixant, l'historiador i crític d'art Domènec Ribot, xifra en 908 les il·lustracions naturalistes de la flora micològica de Catalunya dibuixades pel seu avi, plasmades en 728 làmines. Va dibuixar els fongs a l'aquarel·la i el guaix, en va anotar la procedència i la data en què van ser

trobat. En molts casos els retratava en diverses posicions i fent un tall transversal. "Malgrat no tenir cap formació científica, es documentava amb llibres del pare de la micologia catalana, Pius Font i Quer, que va ser coetani seu", explica Domènec Ribot.

L'il·lustrador fins i tot elaborava quaderns d'apunts i resums d'ús personal, i realitzava curioses esquematitzacions per a la tasca de classificació. La tècnica mixta emprada per Ribot li permetia obtenir les superfícies llises i lluent, inclosa la sensació d'humitat, a través de l'aquarel·la, mentre que el guaix li servia per les tonalitats opaques, els volums carnosos blancs, les parts terroses o les rugositats.

Passa a la pàgina 2